

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. K.**, nar.
státní příslušnost, ev. č.:
zastoupen advokátkou Mgr. Marinou Musilovou
sídlem Sukova 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2018, č. j. OAM-859/ZA-ZA11-ZA15-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Polská republika (dále též „Polsko“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 10. 2018 byl současně držitelem dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou dne 6. 2. 2018 v Minsku s platností ode dne 9. 2. 2018 do 31. 7. 2018, počtem 173 dnů pobytu a s mnohonásobným vstupem. Uvedené rovněž vyplynulo z cestovního dokladu žalobce. Platnost předmětného dlouhodobého víza skončila před méně než 6 měsíci (ode dne sepisu žaloby). Z těchto skutkových okolností správní orgán dovodil nutnost aplikace kritéria uvedeného v čl. 12 Dublinského nařízení na případ žalobce.
3. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 10. 10. 2018 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 7. 11. 2018 zaslala Polská republika správnímu orgánu informaci, že uznává svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný se současně zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům. Dle přesvědčení správního orgánu však žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. V Polsku požádají ročně o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižující zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1961 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinily např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka.
4. Podle čl. 17 Dublinského nařízení může se každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií není příslušný. Podstatou jsou především

humánní důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby a ani nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polsku. Jedinou uplatněnou výhradou proti Polsku bylo jeho sousedství s Běloruskou republikou, což vzhledem k svébytnosti obou států nelze považovat za zásadní důvod pro převzetí odpovědnosti k posouzení žádosti žalobce, protože žalovaný konstatoval, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, protože k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušný jiný členský stát EU – Polská republika.

5. Na základě výše uvedeného teprve žalobce formuloval své žalobní námitky. Namítal, obdobně jako ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že Polská republika hraničí s Běloruskou republikou, protože mezi oběma sousedícími státy je oboustranná migrace. Žalobce se obává existence osobní zaujatosti úřadů Polské republiky vůči Běloruské republice a jejím občanům. Polské azylové řízení trpí systémovými nedostatky. Žalobce v této souvislosti zcela nekonkrétně uvedl, že Varšavská radnice, Helsinská nadace pro lidská práva a Asociace pro právní zásah vydaly společné prohlášení údajně ve věci opakovaného vracení žadatele o azyl s tím, že nějaký dokument žalobce přikládá k žalobě (poznámka soudu: k žalobě nebyl připojen žádný dokument). Žalobce má za to, že Polsko není způsobilé a schopné zajistit ochranu jeho práv, a proto trvá na tom, aby o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovala ČR.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce podal na území ČR žádost o mezinárodní ochranu, která byla shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí bylo i konstatování, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti je Polská republika. V žalobě pak byly uplatněny námitky (obdobné námitky jako ve správním řízení), jimiž se žalobce snažil zpochybnit závěr správního orgánu, že není důvod se domnívat, že by v Polské republice docházelo k systematickým nedostatkům. Žalobce se dále obával osobní zaujatosti polských úřadů, avšak jeho tvrzení zůstala toliko v rovině neprokázaných spekulací. Materiál, na který v žalobě žalobce odkazoval, neučinil součástí žalobního podání, což si žalovaný ověřil telefonickým dotazem na soudu. Za této situace není ani možné na obsah uvedené žalobní námitky konkrétně reagovat. Od uvedené souvislosti žalovaný proto odkázal na sérii rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž se tento soud opakovaně zabýval situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu, přičemž opakovaně dospěl k závěru, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace totiž nenasvědčovaly tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
8. Žalobce nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice. Výhradu spočívající v sousedství Polska a Běloruska nelze považovat vzhledem k svébytnosti obou států za důvodnou k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. To již také bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalobce nedoložil na podporu svých potvrzení,

kteřé by svědčily pro existenci vážné obavy, že by v Polské republice existovaly systematické nedostatky, žádné podklady. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a žalobní námitky nemohou zpochybnit konstatování žalovaného, že ve vztahu k Polské republice dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí p ro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice. V případě přímo aplikovatelného Dublinského nařízení dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě je k posouzení žádosti ve smyslu čl. 12 tohoto nařízení příslušná Polská republika.

9. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobce především v tom, že Polská republika neměla být určena jako stát příslušný k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem byla jednak možná obava z osobní zaujatosti úřadů Polské republiky vůči Běloruské republice a jejím občanům a jednak systémové nedostatky, kterým trpí podle žalobce polské azylové řízení. Proto podle žalobce Polská republika není způsobilá a schopná zajistit ochranu jeho práv a na základě toho žalobce trvá na tom, aby o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovala ČR. Takto uvedené argumentaci žalobce však nemohl krajský soud přisvědčit.
12. Ze správního spisu, konkrétně z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti a z pohovoru s žalobcem, krajský soud především zjistil, že žalobce se narodil v Minsku, kde má dosud trvalé bydliště, je běloruské národnosti a státní příslušnosti, hovoří rusky, je pravoslavného vyznání a je ženatý, přičemž manželka žije v Bělorusku, děti nemají. Žalobce také uvedl, že je bez politického přesvědčení. Průběh cesty ze své vlasti do ČR popsal tak, že dne 11. 2. 2018 cestoval autem do Moskvy. Dále se dostal z Moskvy do Litvy a následně pokračoval do Polska. Zde zůstal asi 3 měsíce. Pak cestoval do ČR a zpět do Polska. Na dva dny vycestoval do Srbska, aby se mu zaktivovalo polské vízum a pak dne 29. 7. 2018 přicestoval letecky z Bělehradu do Prahy. To právě na základě schengenského víza vydaného Polskou republikou. Od února 2018 žalobce střídavě pobýval v Polské republice a v České republice. Jiné žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR nebo jiných státech nepodával. Jeho zdravotní stav je dobrý. Důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je to, že v ČR má známého, který delší dobu žije v Praze, a může u něj bydlet. Ve vlasti na žalobce čeká policie, aby se tam vrátil (poznámka soudu: důvody policejního čekání žalobce nijak neupřesnil). V pohovoru k žádosti žalobce k uvedenému ještě doplnil, že se domníval, že problémy ve vlasti vzhledem k jeho nepřítomnosti se zlepší. O situaci informován manželkou a známými. Před čtyřmi dny mu však volala sestra, že opětovně přišla policie a ptala se po žalobci. Na základě toho si uvědomil, že musí požádat o mezinárodní ochranu. V souvislosti s pohovorem byl žalobci připomenut obsah Dublinského nařízení, k čemuž

žalobce poznamenal, že mu rozumí a četl jej. Žalobce byl také informován o tom, že správní orgán v jeho případě odeslal žádost o převzetí do Polské republiky. Žalobce k tomu uvedl, že v případě převzetí žádosti Polskou republikou bude mít problém v tom, že tam nikoho nezná a nemá žádného známého, u kterého by mohl bydlet, avšak s tamějšími správními orgány nikdy neměl žádné problémy a bude-li stanoveno, že se musí vrátit do Polské republiky, tak to asi bude respektovat. V průběhu správního řízení žalobce také prokázal voji totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Běloruské republiky č. platným do dne 9. 2. 2029.

13. Dále bylo zjištěno z údajů v cestovním dokladu žalobce, že tento je držitelem dlouhodobého víza č. 011288314, vydaného Polskou republikou dne 6. 2. 2018 v Minsku, s platností od 9. 2. 2018 do 31. 7. 2018, s počtem 173 dnů pobytu a mnohonásobným vstupem. Platnost tohoto víza skončila před méně než 6 měsíci.
14. Ve smyslu čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení posuzuje žádost o mezinárodní ochranu jediný členský stát EU, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. tohoto nařízení. Správní orgán tedy ve věci žalobce nejdříve zkoumal, zda vůbec je dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 uvedeného nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti žalobce. Přitom ve smyslu čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení se kritéria uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Na případ žalobce se správní orgán snažil postupně aplikovat čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11 tohoto nařízení, avšak tato kritéria nebylo možné na případ žalobce aplikovat. S ohledem na údaje zjištěné v cestovním dokladu žalobce, konkrétně dlouhodobé vízum vydané Polskou republikou (blíže viz shora), však bylo nezbytné v případě žalobce aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 Dublinského nařízení.
15. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
16. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
17. Podle čl. 12 odst. 3 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí: a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední; b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz; c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

18. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 citovaného článku, dokud žadatel neopustí území členských států. Pokud je žadatelem držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
19. S ohledem na výše uvedenou evropskou právní úpravu, a také vzhledem k udělenému polskému dlouhodobému vízu s platností od 9. 2. 2018 do 31. 7. 2018, požádal správní orgán dne 10. 10. 2018 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (kterou žalobce podal v ČR). Dne 7. 11. 2018 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení této žádosti žalobce.
20. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Polská republika je tak v dané věci povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
21. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií uvedených v tomto nařízení není příslušný. Podstatou uvedeného článku jsou především humanitární důvody pro sloučení důvodů či kulturní důvody.
22. K posledně citovanému článku 17 Dublinského nařízení žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela po právu uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby ve smyslu čl. 2 Dublinského nařízení. Jiné vazby tak žalobce neprokázal a ani netvrdil. Jedinou výhradou bylo sousedství Polské republiky s Běloruskou republikou, což však vzhledem k samostatnosti obou států nemůže být překážkou pro převzetí odpovědnosti Polské republiky za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán tedy nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.
23. Žalobce v žalobě namítal obdobné námitky, jaké již uplatňoval ve správním řízení. Konkrétně šlo o výhradu, že Polská republika sousedí s Běloruskou republikou, pročez má žalobce obavy z osobní zaujatosti úřadů Polské republiky vůči samotné Běloruské republice a jejím občanům. Žalobce rovněž vyjádřil obavy, že polské azylové řízení trpí systémovými nedostatky, a že uvedená země není způsobilá a schopná zajistit ochranu jeho práv. Těmto žalobním námitkám nemohl krajský soud přisvědčit. Žalovaný se obdobnými výhradami žalobce již zabýval v napadeném rozhodnutí, přičemž řádně vypořádal jejich nedůvodnost. Na toto odůvodnění lze plně odkázat.

24. Žalovaný se zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 8. 1. 2018.
25. Z posledně citovaného dokumentu vyplývá, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polské republice je zejména zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. 6. 2003 a zákon o cizincích ze dne 12. 12. 2013. Žádost o mezinárodní ochranu se podává na území Polské republiky, na hranicích nebo v detenčním centru vždy pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého Úřadu. Toto je odpovědné Ředitelství cizineckého úřadu. Toto je odpovědné za celé řízení o žádosti v I. stupni. Ředitelství rovněž posuzuje, zda je za žádost o mezinárodní ochranu v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu Dublinského nařízení. Za tímto účelem je rovněž s žadatelem prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce, či v jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor je prováděn s přihlédnutím k zdravotnímu stavu žadatele, pohlaví či s ohledem na to, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupin zranitelných osob. Ředitelství cizineckého úřadu na svých stránkách rovněž informuje žadatele o seznamu nevládních organizací. Žadatelé o mezinárodní ochranu se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči a školní vzdělávání. V Polské republice je dále 9 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, přičemž doba zajištění může trvat maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany má právo se odvolat ve lhůtě 14 dnů od doručení rozhodnutí o mezinárodní ochraně či v zákonem stanovených případech u tzv. zkráceného řízení ve lhůtě 7 dní. O odvolání rozhoduje Uprchlíká rada ve tříčlenné komisi, která musí vydat rozhodnutí o odvolání do 30 dnů. Odvolání má odkladný účinek. Dále je možné podat žalobu proti rozhodnutí Uprchlíké rady ke krajskému soudu a dále mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu.
26. V případech, kdy je osoba vrácena do Polské republiky v rámci postupu podle Dublinského nařízení, podává žádost o mezinárodní ochranu či žádost o znovu zahájení řízení o mezinárodní ochraně. Osoba je umístěna do přijímacího střediska nebo do detenčního zařízení na dobu max. 48 hodin, následně je pak osoba na žádost soudu umístěna do střediska s ostrahou. Žádost je posuzována v meritu věci v případě, že dřívější řízení bylo zastaveno nebo žádost je posuzována jako opětovná v případech již vydaného rozhodnutí ve věci. Průběh řízení je totožný jako u žadatelů, kteří dobrovolně přicestují do Polské republiky a podají žádost o mezinárodní ochranu.
27. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné žalobní námitky nemohly zpochybnit závěr žalovaného o tom, že v Polské republice nedochází k systematickým nedostatkům ve vztahu k azylovému řízení a podmínkám přijetí žadatelů. Je pravdou, že žalobce pouze nekonkrétně zpochybňuje absenci systémových nedostatků a stejně tak nekonkrétně vyslovuje obavy z osobní zaujatosti polských úřadů vůči Bělorusku a jejím občanům.

Tvrzení žalobce však zůstala pouze v rovině neprokázaných spekulací. Ačkoliv žalobce v žalobě zmínil případ žadatele o azyl (blíže jej neupřesnil), jež polské úřady opakovaně vracely, přičemž odmítly aplikaci rozsudku ESLP, pak nejen že neupřesnil tento případ a jeho souvislost s nyní posuzovanou věcí, ale nedoložil ani materiál (materiál rovněž neupřesnil), na nějž odkazoval v žalobě. Vzhledem k této nekonkrétnosti, není vůbec možné jakkoliv konkrétněji na tuto námitku reagovat.

28. K údajné osobní zaujatosti polských úřadů vůči Běloruské republice a jejím občanům žalobce nic bližšího v žalobě neuvedl a ničím tuto údajnou zaujatost nedoložil. Takový postoj polských úřadů vůči Běloruské republice a jejím občanům nevyplývá ani ze shora citovaného dokumentu (Informace OAMP Polsko) a ani z jiných dokumentů či soudní judikatury. Takovou negativní zaujatost polských úřadů vůči Běloruské republice a jejím občanům nelze dovodit pouze z toho, že Polská republika a Běloruská republika jsou přímo sousedícími státy. Žalobce v této souvislosti nic bližšího neuvedl a toto obecné tvrzení neprokázal.
29. Žalobce také tvrdil, že Polská republika trpí systémovými nedostatky, pročež je nezpůsobilá zajistit ochranu jeho práv. Těmto tvrzením nemohl krajský soud přisvědčit. Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu (k tomu srov. rozhodnutí ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017-73, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37). Např. v usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016-24, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti ani nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlčení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti práv uprchlíků, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“*
30. Ve shodě s žalovaným také krajský soud k žalobní námitce systémových nedostatků v Polsku uvádí, že na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice,

dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Také skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že ani žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jeho přijetí coby žadatele o mezinárodní ochranu.

31. V uvedené souvislosti musí krajský soud také zdůraznit, že žalobce nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice. Výhradu sousedství této země s Běloruskem pak podle krajského soudu nelze ani považovat, vzhledem k svébytnosti obou států, za důvod k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobce při svém pohovoru nevyjádřil žádné potíže, které by v rámci svého předchozího dobrovolného pobytu v Polsku měl s tamními správními orgány a pro případ, že by musel být vrácen do Polska, uvedl, že bude toto rozhodnutí respektovat. Žalobce ani nedoložil na podporu svých tvrzení o existenci vážných obav ze systematických nedostatků dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Polsku žádné důkazy. Svá tvrzení tak neprokázal.
32. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl žalobce možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění těchto podkladů žalobce nenavrhoval. Žalovaný se dostatečně zabýval možnými systematickými nedostatky v Polské republice, avšak přezkoumatelným způsobem objasnil, proč jejich existenci neshledal. Polsko je považováno za bezpečnou zemi, žalobci zde nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobní námitky nebyly s to zpochybnit konstatování žalovaného, že ve vztahu k Polské republice dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice.
33. Žalovaný postupoval plně v souladu s Dublinským nařízením. V době podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v ČR (7. 10. 2018) disponoval dlouhodobým schengenským vízem vydaným Polskou republikou dne 6. 2. 2018 v Minsku s platností od 9. 2. 2018 do 31. 7. 2018, s počtem 173 dnů pobytu a mnohonásobným vstupem. Platnost tohoto víza tak skončila (ve vztahu k podané žádosti) před méně než 6 měsíci. Za této situace byl zcela po právu aplikován čl. 12 Dublinského nařízení s tím, že k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušná Polská republika. Proto také dne 7. 11.

2018 Polská republika uznala (k žádosti ČR) svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Ve smyslu čl. 18 Dublinského nařízení je totiž Polská republika povinná převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

34. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

35. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. května 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

B. Z.